

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. září 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupkem § 1. zákona proti útisku čis. 309/21 sb. z. a n., vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení a vyslovil, že se trest u všech obžalovaných prohlašuje za nepodmíněný, a to odvolání z těchto

důvodů:

Podmíněný odklad výkonu trestu odůvodňuje rozsudek poukazem k zachovalosti a k dobré pověsti obžalovaných, k částečnému doznání a k příznivému dojmu, jež činili na soud, z čehož soud usuzuje, že povedou i bez výkonu trestu na dále řádný život. Odvolání státního zastupitelství nelze upřítí oprávnění. Jest uvážiti, že protizákonné chování obžalovaných bylo vzhledem k pohnuté náladě za stávky velmi povážlivého a pro klid a pořádek velmi nebezpečného rázu a že obžalovaní, byvše několikrát bezpečnostními orgány vyzváni k rozchodu, houževnatě setrvali při úmyslu mařiti rozsáhlá bezpečnostní opatření a brániti dělníkům stávky se nesúčastnivším v cestě do práce; tím dali na jevo takový nedostatek úcty a vážnosti k zákonům a k úřadům, že nelze důvodně očekávati, že bez výkonu trestu v budoucnosti povedou v tom směru řádný život a se polepší.

Čís. 3831.

Ve směru subjektivním vyžaduje skutková podstata zločinu utržení na cti podle § 209 tr. zák. a zločinu podvodu křivým svědectvím podle §§ 197, 199 a) tr. zák., by si byl pachatel v době činu vědom objektivní nepravdivosti vinění (udání) ze zločinu, pokud se týče nepravdivosti svědecké výpovědi na soudě. K prvé z obou skutkových podstat je třeba pozitivního vědomí pachatelova, že obvinění je křivé, na obviněného (udaného) vymyšlené; tato náležitost nebyla by ještě splněna, kdyby nebylo lze obžalovanému dokázati více, než že lehkomyšlně nebo pod vlivy osobního zaujetí ukvapeně dospěl k závěru a k přesvědčení, pro něž střízlivému a kritickému posuzovateli nebyly by dané premisy ještě postačovaly.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, Zm II 109/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 30. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák. a zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák., — zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc krajskému soudu v Opavě, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudek uznává obžalovaného vinným zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák. a zločinem podvodu křivým svěděním podle §§ 197, 199 a) tr. zák. Staví se především po stránce objektivní na stanovisko, že obvinění, která vznesl obžalovaný proti členům ministerské revisní daňové komise a na kterých trval i při svědeckém výslechu ve vyhledávání proti neznámým pachatelům pro zločiny podle §§ 101, 104 tr. zák., byla křivá. Ve směru subjektivním vyžaduje skutková podstata zločinů, z nichž jest obžalovaný viněn, by si byl pachatel v době činu vědom objektivní nepravdivosti vinění (udání) ze zločinu, pokud se týče nepravdivosti obsahu svědecké výpovědi na soudě. Jak Nejvyšší soud jako soud zrušovací blíže odůvodnil zejména v rozhodnutích, jež byla uveřejněna ve sbírce tr. pod čís. 2773, 2795, 2797, 3039, 3151, je k prvé z obou skutkových podstat třeba pozitivního vědomí pachatelova, že obvinění je křivé, na obviněného (udaného) vymyšlené; tato náležitost nebyla by ještě splněna, kdyby nebylo lze obžalovanému dokázati více, než že lehkomyšlně nebo pod vlivy osobního zaujetí ukvapeně dospěl k závěrům a k přesvědčení, pro něž střízlivému a kritickému posuzovateli nebyly by dané premisy ještě postačovaly. Rozsudek řeší subjektivní stránku viny obžalovaného výroky, že (k § 209 tr. zák.) si byl obžalovaný vědom toho, že jeho obviňování a udání pro zločiny zneužití úřední moci a braní darů ve věcech úředních jsou vymyšlená, a (k §§ 197, 199 a) tr. zák.), že obžalovaný věděl, že to, co u soudu jako svědek dosvědčuje, je nepravdivé, a že tedy vědomě klamal soud při zjišťování pravdy. Důvody, o něž nalézací soud opírá tyto zjišťovací výroky, týkají se podle souvislosti jen výsledků přípravného řízení, jakož vůbec důvody rozsudku jsou až po posléze uvedený výrok (inclusive) doslovně převzaty ze spisu obžalovacího. Výsledky tří hlavních přelíčení a četných provedených důkazů vyřízeny jsou v rozsudku těmito větami: »Obžalovaný se zodpovídá tím, že jednal v dobré víře, bona fide. Toto zodpovídání obžalovaného však je výsledkem všech přelíčení a provedením veškerých důkazů obžalovaným samým nabídnutých úplně vyvráceno. Z celého vyličeného jednání obžalovaného vyplývá jasně, že obžalovaný jen ze zášti proti B-ovi do toho sporu jednou zapleten, se snažil spor co možná protáhnouti a soud musil nabýti úplné přesvědčení o úplné vině obžalovaného«. Právem vytýká zmatečnou stížnost rozsudku s hlediska čís. 5 § 281 ř. tr. nedostatek odůvodnění a neúplnost, protože nalézací soud neprobral v rozsudku ani obranu obžalovaného ani všechny výsledky hlavního přelíčení a nezaujal k nim stanovisko způsobem předepsaným v § 270 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3832.

Vyžádání si návrhu zmocněnce státního zastupitelství podle § 451 tr. ř. není vyšetřovacím úkonem, nýbrž předpokladem trestního stíhání obviněného v řízení přestupkovém.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, Nd II 27/30.)